

**UŠETKY
PEKNÉ BABY
SÚ
BLONDÍNKY**



POVIEDKY PRE DETI

VŠETKY
PEKNÉ
BABY
SÚ







**UŠETKY
PEKNÉ BABY
SÚ
BLONDÍNKY**

**POVIEDKY
PRE DETI**



PERFEKT

© Perfekt 2010

Illustrations © Kolektív autorov zapojených do BIB – UNESCO WORKSHOP
ALBÍNA BRUNOVSKÉHO

Texts © Peter Gibey, Maroš Andrejčík, Elena Antalová, Ján Babarík, Jana Bodnárová,
Peter Gajdošík, Michal Grondžák-Milly, Vladimír Hanuliak, Marta Hlušíková, Marcela
Jiričková, Maja Kadlečíková, Jozef Kollár, Hana Košková, Ján Milčák, Vanda Rozenbergová,
Katarína Sádecká, Iveta Škripková, Marta Šurinová, Katarína Švecová, Kalo Uhrík, Rebeka
Uličná, Timotea Vráblová



Vyšlo s príspevkom OZ Index.



Všetky pekné baby sú blondínky

Poviedky pre deti

Autori textov: Peter Gibey, Maroš Andrejčík, Elena Antalová, Ján Babarík, Jana Bodnárová,
Peter Gajdošík, Michal Grondžák-Milly, Vladimír Hanuliak, Marta Hlušíková, Marcela
Jiričková, Maja Kadlečíková, Jozef Kollár, Hana Košková, Ján Milčák, Vanda Rozenbergová,
Katarína Sádecká, Iveta Škripková, Marta Šurinová, Katarína Švecová, Kalo Uhrík, Rebeka
Uličná, Timotea Vráblová

Vydal Perfekt, a. s., Karpatská 7, 811 05 Bratislava 1,
ako svoju 566. publikáciu a 13. publikáciu v edícii Fifikova knižnica.
Prvé vydanie

Editorka: Magdaléna Gocníková

Jazyková redaktorka: Katarína Trgová

Grafická úprava: Kristína Vozáková

Zalomenie: Štúdio Perfekt

Tlač: Alfa print, spol. s r. o., Martin

ISBN 978-80-8046-474-5

www.perfekt.sk

www.fifik.sk



Obdarovávanie



V dávnych časoch akoby boli rozprávky vyrastali priamo zo zeme alebo padali rovno z neba. Veď v nich aj bolo neba i pekla viac, ako by sa azda bolo žiadalo. A dnes možno rozprávky vygenerovať aj počítačom, dokonca i s obrázkami. Takže vždy sa zdalo, že rozprávky musia byť o neskutočných veciach. Tie sa do nich dostali preto, lebo kdesi naozaj existujú a do nášho skutočného sveta ich preniesli zázrační rozprávači s nadprirodzenými schopnosťami, ktorí museli byť prinajmenšom dedkovia či babky, aby to všetko zvládli. Zdá sa, že nikdy nikomu ani na um neprišlo, žeby rozprávky mohli vymýšľať aj deti. Možno aj vymýšľali, možno nie, ale v každom prípade by vám vedel sotva niekto povedať meno dákeho mladého rozprávača, po ktorom zostalo nejaké rozprávkové bohatstvo. Nuž a vidíte, zrazu je to tu! Práve sme dostali do rúk šiestu knižku poviedok pre deti, v ktorej nájdeme - len tak mirnix-dirnix - aj roztomilé textíky autorov, o ktorých doteraz nik ani nechyroval a ktorí sú možno rovnako dobrí ako slávne rozprávačské veličiny. A že sú naozaj dobrí, o tom rozhodli rovnako dobrí čitatelia. Celé to dianie okolo literárnej súťaže o pôvodnú poviedku pre deti mi pripadá ako také malé obdarovávanie. Ja ti napíšem, ty mi povieš, či je to dobré. Každý dostal dar. A každý darček aj odovzdal. Dnes je svet plný kadejakých celebrit. Všetky sa tvária, že vám niečo dávajú, ale pritom vám tlačia do hlavy kaleráby. Musíte brať, či chcete, či nechcete. Beda vám, ak náhodou nechcete. V tejto knižke, ktorej ste všetci tak trochu pomohli na svet, je to ináč. Nič vám nebráni ohnúť nad niektorou poviedkou nosom, nikto nebude krútiť nosom, ak sa vám daktorá nezapáči. Keby bolo už ozaj najhoršie, môžete to na budúci rok skúsiť sami. Alebo napíšte, alebo prečítate. Slávnosť obdarovávania môže pokračovať. Lebo náš svet bude najkrajší vtedy, ak bude plný príbehov o nás. O mne, o tebe, o tých, ktorých máme radi, i o tých, čo majú niečo na rováši a treba im to povedať.

Alexander Halvoník



Peter Gibey

Všetky pekné baby sú blondínky



Rozmýšľam, prečo každá pekná baba musí byť blondínka. Teda nie, že má blond vlasy, ale predovšetkým sa ako blondínka správa.

Prudký poryv vetra mi náhle vyvrátil dáždnik. Do tváre mi vleteli kvapky dažďa a suchého lístia. Ľavou rukou sa snažím dáždnik udržať a pravou si z líc stieram špinavú vodu. Do kelu, krytítko! Všetko si zmažem. Budem pred Sandrou vyzerat' ako rapavec!

Teda ak vôbec príde. Sandra je totiž blondínka. Na mobile mám už pol piatej. Na obede som jej povedal, že sa môžeme stretnúť o šesťnástej. Zasmiala sa, až jej začali poskakovať svetlé kučery.

– Myslíš, že neviem, že hodín je len dvanásť? Také fóry môžeš skúšať najvyšš na druháčkach.

– Tak dobre, – tváril som sa, že ma prezrela. Veľmi som sa s ňou chcel dnes stretnúť.

– Môžem teda prísť o štvrtej poobede.

– Vidiš, to už znie lepšie, – zatvárila sa víťazoslávne. – Budem ťa čakať pri vodojeme.

Ešte raz skontrolujem nápis na kovovej bráne. *Vodojem východoslovenskej vodárenskej spoločnosti*. Som tu dobre. Je to síce divné miesto, ale aspoň sem chodí málo ľudí. Možno preto ho Sandra vybrala. Len škoda, že prší. Vietor by mi ani tak nevadil. Vlastne mi nevádi ani dážď. Hlavne nech už príde. Zoberiem ju pod dáždnik, len ho ešte musím trochu opraviť.

Žeby som ju skúsil prezvoniť? Nebude to vyzerat', že som do nej a neviem sa dočkať? Ved' vlastne som do nej. Tak jej zavolám. So skrehnutými prstami ťažko tiskam tlačidlá na mobile. Koniec septembra a už taká zima.

Zdvihla. – Tak čo, prídeš? – pýtam sa akože ľahostajným hlasom.

– Akože prídem, ved' už som prišla, – zdalo sa mi, že Sandra je nervózna. Pritom právo byť nervóznym som mal ja.

– Akože prišla? Ved' tu mrznem už pol hodiny a ty tu nie si.

– Ja tu tiež mrznem pri fontáne a ty tu tiež nie si.

– Akej fontáne? Ved' si povedala, že prídeš k vodojemu.

– Však hej, ved' vodojem či vodostrek, to je to isté.

– Nie je to to isté, – ohradil som sa. Fontána je fontána a na vodojem som sa musel pýtať tatka.

– Vieš čo? Mne je zima. Idem už domov.

Zrušila ma. Prudký vietor mi opäť vyvrátil dáždňik a do tváre mi vletel suchý konár. A to som si myslel, že sa budeme pod dáždňikom k sebe túliť'.

Na druhý deň v škole sa Sandra tvárila urazene.

– Ty koxo! Ako ti mohlo napadnúť, že sa v tom daždi budem terigat' k nejakému vodojemu na konci mesta? Jasan, že som myslela na fontánu v parku.

Sandra je jednoducho pekná baba a je to blondínka. Nuž čo, nejako sa s tým vyrovnám. Horší prípad je, keď sa vám vyskytne blondínka priamo v rodine. Napríklad moja sestra. Chodí do druhého ročníka na gympli. Má svetlé vlasy, to viem posúdiť sám. Spolužiak Mišo zase posúdil, že je pekná. Či je aj blondínka, to už posúďte sami.

Začnem príbehom s mobilom. Raz ráno som nemohol nájsť svoj mobil. Musel som ísť do školy bez neho.

– Nechal si ho na gauči, – zahlásila pri večeri segra.

– Nemohla si mi to povedať skôr? – nazlostil som sa.

– Ako skôr, ved' som ti poslala esemesku...

A to nie je všetko. Pred rokom som bol niekoľko dní na školskom výlete. Keď som sa vrátil, tak som sa sestry pýtal, či nezabudla rybičkám vymeniť vodu. Viete, čo mi odpovedala? Vraj načo, ved' ju ešte nevypili...

Problémy však mala aj s našou sučkou Reny. Raz, keď ju išla vyvenčiť, zastavil ju mestský policajt s otázkou, prečo nemá košík. Odpoveď mojej segry bola, že načo, veď nejde nakupovať!?

Od Paľa z béčky som sa dozvedel, čo sa stalo, keď bola s jeho bratom vonku. Bol tichý večer, jasná obloha, on romantická duša sa zahľadel hore a vzdychol: – Aký mesiac!

A moja sestra na to: – Nevieť, asi je ešte február...

Myslím, že po tých zážitkoch už o mojej sestre nepochybuje nikto. Je to tiež blondínka. Horšie však je, že po jednej príhode si už nie som istý ani maminou. Bolo to v zime, keď sme sa vybrali autom k starej mame z mamičkinej strany. Mój ocino je dobrý šofér. Zvládol to, aj keď na cestách boli hory snehu. K starkej sme došli v poriadku, ale keď sme sa chceli vrátiť domov, auto uviazlo na dvore v záveji. Ocino skúšal ísť autom raz dopredu, raz dozadu, ale kolesá sa stále šmýkali na mieste.

– Zlato, vyskoč sa pozrieť, či nemám vytočené kolesá, – poprosil mamku.
– Keď sú kolesá rovno, ľahšie z tej kopy snehu vycúvame.

Mamina vyšla pred auto, sklonila sa k prednému kolesu a kričí:

– Právě koleso je rovno a ľavé ešte idem pozrieť!

Ocino sa smial, až mu tiekli slzy: – Zlato, ty si naozajstná blondína, toto by mi nikdy v živote nenapadlo.

Mamina má síce hnedé vlasy, ale určite je pekná. Takže aj na ňu môže platiť poučka, ktorú som vymyslel vtedy pri vodojeme. Pekné ženy sú blondínky.

Svoj objav som si opäť pripomenul, keď sme išli v nedeľu k starej mame z ockovej strany. Odkedy pred desiatimi rokmi zomrel starý otec, starká bývala sama v susednej bytovke.

Stará mama sa našej návšteve ako vždy veľmi potešila. Hneď nás ponúkala čajom a čerstvo pečeným makovníkom. Družnú debatu náhle prerušila starká otázkou.

– A to ja som slobodná? Ja nemám manžela?

Rodičia ostali zarazení.

– Akože, mali ste manžela, ale zomrel pred desiatimi rokmi, – odpovedala prekvapená mamina.

Stará mama sa postavila: – Čože? Môj manžel zomrel? A to mi za desať rokov nikto nemohol povedať, že som vdova?

Cestou domov sa ocino s maminou rozprávali, že starkej asi budú musieť zohnať opatrovateľku, lebo začína mať sklerózu. Neviem, čo presne skleróza je, mne sa skôr zdá, že aj keď má stará mama sivé vlasy, je tiež blondínka.



Navyše mamina hovoríeva, že keď bola mladá, bola veľmi pekná. Takže moje pravidlo platí. Všetky pekné baby sú blondínky. Dokonca aj nezávisle od veku.

Blížila sa najkrajšia časť školského roka. Je to obdobie, kvôli ktorému stojí zato celý rok sa v škole trápiť. Ako isto každý uhádne, najkrajšia časť školského roka je jeho koniec. Prináša okrem neopakovateľného slasného pocitu blízkosti prázdnin i ďalšiu skvelú vec. Je to koncoročný výlet. A práve o ňom vám chcem porozprávať.

Tento rok triedna naplánovala výlet do Tatier. Mali sme sa vyzbierať po dvadsať eur.

– Jožo, ty si pokladník, budeš to mať na starosti, – oznámila mi.

– Aby si nemal veľa peňazí pokope, vždy, keď niečo vyzbieraš, dones to do zborovne. Uložím peniaze pre istotu do trezoru.

– Áno, pani učiteľka, – veď nie som blondiak, pomyslel som si. Nebudem riskovať, že mi zmizne kopa peňazí. Som rozumný a zodpovedný, preto som pokladník.

Stalo sa! Už o niekoľko dní, aj napriek tomu, že som rozumný a zodpovedný, mi peniaze zmizli. Vrátili sme sa z telesnej, ktorú sme mali na ihrisku vedľa školy. Chcel som skontrolovať peňaženku, ale tá už v mojej taške nebola. Zmizla aj s dvestodvadsať eurami, ktoré som v to ráno vyzbieral.

Musel som vyzerat' biedne, lebo predsedníčka triedy Zora sa ma s vážnou tvárou spýtala:

– Jožo, a jest' ti chuti?

– Čo je to za debilnú otázku? – zavrčal som.

– Zdáš sa mi chorý a prvým prejavom choroby je často ne-
chutenstvo, ako sme sa učili v prďáku.

– Keby ti zmizli peniaze, chcelo by sa ti jest'?

– Tak vidíš, že si chorý.

Mój podráždený hlas upútal pozornosť ďalších spolužiakov.

– Mal si peniaze odniesť do zborovne, – robila sa múdra Zora.

– Nevieš, ako by som to stihol, keď sme mali teligu vonku?

– Možno ti peniaze nezmizli, ale vzal si ich sám, – pustila sa do mňa protivná Marta. – Myslíš, že sa ti znovu vyzbierame?



Cítil som, ako sa mi od krivdy stiahlo hrdlo a do tváre mi stúpa červeň. Vtedy prišla Sandra.

– Ty si blbá! – postavila sa pred Martu. – Kecáš, akoby sme Jožina nepoznali. Vieš dobre, že by to nikdy neurobil. V triede máme zlodeja, musíme to povedať triednej.

Pocítil som k Sandre velikánsku vďaku. Nikdy by som to od nej nečakal. A pritom je blondínka.

Nič to však nezmenilo na veci, že zmiznuté peniaze musím uhradiť sám. Triedna síce sľúbila, že dá vec vyšetriť, ale záloha za výlet sa musí vyplatiť načas.

Ledva som sa dovliekol domov. Pred vchodom som stretol sestru. Nič horšie sa mi dnes už nemohlo stať, pomyslel som si.

– Čo ti je, Jožo? – priložila mi ruku na čelo.

– Nemáš horúčku? Zavolám mame.

Musel som jej všetko porozprávať. Jej reakcia bola taká neočakávaná, že som sa takmer zložil.

– Kašli na to, bráško, mám nejaké peniaze, čo si šetrím na lyže. Pre takú blbosť predsa neskončíš v nemocnici!

Nechcel som plakať, ale niekoľko slz sa mi vtislo do očí.

– J-a, j-a ti ich potom vrátim, – zajachtal som.

– Daj pokoj, veď si ich zarobím na brigáde. Komu pomôžem, keď nie svojmu jedinému bráškovi?

Naozaj som nechcel plakať, ale prúd slz som musel maskovať v súrode-neckom objatí.

Ocino s maminou mali večer so mnou vážnu debatu: – Vidiš, vidiš, máš poučenie, učiteľia sa musia počúvať. Keby si peniaze odniesol do zborovne...

Téma krádeže mojej peňaženky zaujala v nedeľu i starú mamu.

– Mne sa to, Jožko, nezdá. Hovoril si, že na telesnej ste boli všetci okrem Paľa a Mira. Tí síce boli v škole, ale boli oslobodení od telesnej výchovy. Tí dvaja sú síce hlavní podozriví, ale bola by to veľmi priehľadná krádež. Skôr sa mi vidí, že v tomto prípade išlo len o študentskú srandu. Keď si predstavím, ako by sa k prípadu postavila Agatha Christie, s ktorou som už rozlúštila jednu záhadu...

– Ale mami, veď ty nie si detektív, ty len detektívky čítaš, – oponoval jej ocino.

– Pravda, ja len čítam príbehy od Agathy Christie, ale ver mi, synak, že vždy všetky prípady odhalím ešte pred koncom knihy.

– Tak potom odhalíš, babi, kto mi ukradol tie peniaze? – spýtal som sa netreplivo.

– Podľa mňa ti ich Paľo s Mírom neukradli, len ich niekam skryli. Mala to byť sranda, ale postupne sa im to vymklo z rúk. Máte v triede miesto, kde si občas niečo skryjete, Jožko?

Zamyslel som sa. Kvetináč! Do prázdneho kvetináča sme odkladali stolnotenisovú loptičku. Náhle som sa nevedel dočkať pondelkového rána.

A bola tam! V kvetináči ležala moja peňaženka i so všetkými peniazmi. Stará mama je génius. A to je tiež blondínka.

Napriek tomu, že išlo o hlúposť, dvojicu previnilých spolužiakov čakal trest. Zachránila ich však moja mama. Presvedčila riaditeľa, že to mal byť iba detský žart. A tak sa to nakoniec skončilo iba triednym pokarhaním. Myslím, že vám nemusím pripomínať, že maminu som tiež prednedávnom priradil k blondínkam.

Keď si teraz celý prípad zhrniem, musím si vzdychnúť. A ešte raz. Verte či nie, zachránili ma blondínky. Čo teraz s mojou poučkou?

Poučka možno platí ďalej: Všetky pekné baby sú blondínky. Musím však k nej pridať druhú časť: Ale kde by sme bez nich boli?



Maroš Andrejčík

Ryžový náryp



Trinášťročným babám sa môže páčiť všeličo. Ako mám ale vedieť, čo sa im páči? Tie baby sú ako obrázkové encyklopédie. Na jednej stránke je pekná farebná fotka. O päť minút, keď si ju preštudujem a obrátim list na druhú stranu, tam je zasa iná fotka s iným námetom. Nie každá strana je rovnaká a aj dni, keď sa bábikám páčime my chlapani, sa vždy menia. Vraj im dozrievajú hormóny! Ale kde dozrievajú? To si ich dávajú do mikrovlnnej rúry, aby to bolo skôr?

Ja si tie svoje hormóny môžem strčiť akurát tak do zadného vrečka mojich ošúchaných riflí. A tie nosím najradšej. Oco mi vrel, že niekedy sa do školy nesmelo v riflích chodiť. Vraj to boli montérky a v Amerike v nich chodili farmári na pole. Super. Celé Slovensko chodí v montérkach, ak sa to tak vezme!

– Cyril!

A už poznáte moje meno.

– Cyril, kde si tak dlho? Prečo sa neozývaš?

– Tu som, otecko, v kuchyni.

– Našiel som ti na internete novú diétu.

– Ocko, ja asi v živote neschudnem.

– Čo to, prosím ťa, raňajkuješ!?

– Čokoládový krém. Bol v akcii.

– To vidím! A natieraš si ho na buchtu s lekvárom? Dávam ti vreckové a ty to všetko preješ?

– Ale ocko, keď vyrastiem, budem štíhly. V pätnástich sa vyťahnem.



– A dovtedy sa budeš guľat'! Frajerka si t'a bude tískať po ulici, čo? Bude do teba kopat' ako do nafukovacej lopty.

– Snažíš sa ma vyprovokovať, aby som so sebou konečne niečo robil. Chápem.

– Som riaditeľ počítačovej firmy! Ja a moja rodina musí vyzerat' reprezentatívne!

– Už chápem, prečo potom mama od nás odišla! Nesplňala tvoj reprezentatívny vzorec?

– Idem do práce!

Celý oco. Ak ide do tuhého, mäkne presne tak ako čokoládový krém, ktorý si rozpúšťam v mikrovlnke. Mne je to jedno, čo si kto o mne myslí...

Dnes je piatok, v škole je metodický deň a nuda. Je dvanásteho marca a vonku napadal sneh. Keby chcel sneh padat' aj v lete. Všetci by sme chodili naobliekaní a sadielko by nebolo vidieť na nikom! Ale tie moje sny sú iba sny. Už ma nebaví skrývať sa za sny a večne sa ospravedlňovať. Nemôžem mať psa, nemôžem mať mačiatko, nemám to, čo majú iní. Som zasa dobrý v internete a viem z neho sťahovať veľa filmov, hier a muziku. Preto ma v škole všetci milujú. Nik mi nedáva najavo, že vážim viac. Veď koľko je teraz rapero, ktorí sú tuční a nik sa im nesmeje?

Je piatok. Sobotu nejako odbijem a nedeľu prežijem. V pondelok škola, to sa teším. Našiel som novú stránku s hrami, ktoré sa dajú zdarma stiahnuť. Môj oco je predseda riaditeľ počítačovej firmy, musím byť najlepší! Musím byť IN!

V pondelok sneh úplne zmizol a mne sa zdalo, akoby sa aj oteplilo. A pričádzalo leto.

– Leto ešte nepríde! Najprv musí byť jar.

Kazimír. Môj prísediaci spolužiak Kazimír.

– Dnes k nám do triedy príde princezná!

– Princezná? To vážne?

– Uvidíš, Cyrilko. Spadne ti spodná čeľusť.

Keď triedna uviedla do triedy Adelu, spadli mi aj okuliare, nielen spodná gamba. Adela bola krásna. Ako slnko, čo ráno kuká do môjho okna. Ako lúč, ktorý ma núti zakukliť sa do periny, keď sa mi chce ešte spať...

